

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce : X, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 11. 2019, č. j. X, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 10. 10. 2019, č. j. X, kterým úřad práce nepřiznal žalobci dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, na základě žádosti ze dne 24. 4. 2019 (pozn. soudu správně má být uvedeno 23. 4. 2019).
2. Žalobce nejprve namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože vůbec neřeší obsah odvolání. Neexistence dluhu na bydlení, ani schopnost přežít bez prostředků na živobytí nemůže být důvodem k nepřiznání dávky hmotné nouze, neboť půjčkami nedochází ke zvýšení majetku. Úřad práce přestal žalobci od února a března 2018 svévolně vyplácet opakující se dávky hmotné nouze a nevyplácí je do současné doby. Skutečnost, že je žalobce nucen využívat půjček je důsledkem nesprávné činnosti úřadu práce, který oddaluje vyřízení dávek hmotné nouze, aniž by prokázal tvrzení, kterými odůvodňuje nepřiznání požadovaných dávek. Rozhodnutí o odebrání opakujících se dávek hmotné nouze byla přitom zrušena soudem. Situaci lze označit jako nečekaný výpadek příjmů. Při neexistenci úspor se jedná právě o takovou mimořádnou událost, k níž je dávka mimořádné okamžité pomoci určena. Okolnosti půjčky přitom nejsou rozhodnou skutečností pro posouzení předpokladu k poskytnutí okamžité pomoci.
3. Žalobce dále konstatoval, že poté, co bylo původní rozhodnutí úřadu práce o zastavení řízení zrušeno žalovaným, byla žalobci doručena další výzva k doplnění žádosti o dávku. K této výzvě podal žalobce dne 26. 9. 2019 vyjádření, k němuž očekával repliku, neboť výzva mu nebyla srozumitelná. Dle žalobce bylo rozhodnutí úřadu práce ze dne 10. 10. 2019 předčasné, neboť úřad práce nevyřídil žalobcovu žádost o informace ani nereagoval na žalobcovu vyjádření ze dne 26. 9. 2019. Žalobce také očekával, že bude před vydáním rozhodnutí vyzván k seznámení se s podklady, což se však nestalo.
4. Žádost o mimořádnou okamžitou pomoc ze dne 23. 4. 2019 navíc trpí vadami. Dle § 69 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) se řízení o přiznání dávky zahajuje na základě písemné žádosti osoby podané příslušnému orgánu pomoci hmotné nouzi na tiskopisu předepsaném ministerstvem. Žalovaný zjistil, že tiskopis žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc je upravovaný. Dle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64). I z tohoto důvodu měl žalovaný rozhodnutí úřadu práce zrušit, neboť projednání žádosti podané na tiskopisech, které se neshodují s tiskopisem předepsaným ministerstvem je závažným procesním pochybením.
5. Ze všech uvedených důvodů žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí úřadu práce.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce podal dne 23. 4. 2019 žádost o mimořádnou okamžitou pomoc, v níž označil tři typy mimořádné okamžité pomoci: nezbytný jednorázový výdaj, nezbytné nebo odůvodněné náklady a ohrožení osoby sociálním vyloučením. V popisu životní situace a účelu použití mimořádné okamžité pomoci uvedl: „*V důsledku dlouhodobé nezaměstnanosti a nesprávnosti při činnosti pracovníků ÚP ČR - krajská pobočka v Liberci zůstávám i nadále bez prostředků na placení svých životních nákladů, bydlení a živobytí. Od rozhodnutí krajského soudu uplynuly dva měsíce a MPSV a ÚP zůstávají nečinné.*“ Předpokládanou výši mimořádné okamžité pomoci vyčíslil částkou 15 500 Kč. Úřad práce zaslal žalobci dne 13. 9. 2019 výzvu k doložení dokladů potřebných k vyhodnocení žádosti. Na výzvu reagoval žalobce s tím, že veškeré ve výzvě požadované doklady má úřad práce k dispozici. Žalovaný zdůraznil, že při podání nové žádosti požaduje úřad práce vždy aktuální informace, neboť mohlo dojít ke změně rozhodných skutečností. Žalobci byly opakované dávky (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení) poskytovány od října 2012. Odejmuty byly od února 2018 (doplatek na bydlení) a od března 2018 (příspěvek na živobytí) z důvodů nesplnění povinností uložených výzvou. Rozhodnutí nebyla ke dni vydání vyjádření k žalobě pravomocná. Orgán pomoci v hmotné nouzi vzal při hodnocení žádosti žalobce v úvahu, že i když žalobce ve svých podáních opakovaně argumentuje svojí dlouhodobě nepříznivou situací a finančními problémy opakujícího se charakteru, setrvává v bytě s vyššími náklady a pro jednotlivce nepřiměřeně velkém. Žalobce dlouhodobě nepracuje, od března 2018 je bez příjmů z dávek hmotné nouze, přesto je schopen hradit jak náklady spojené s bydlením měsíčně ve výši 12 500 Kč, tak náklady na živobytí. Na dotaz úřadu práce z jakých prostředků tyto náklady hradí, žalobce uvedl, že vklady na účet pocházejí z půjčky určené na zaplacení nájmu a stejným způsobem postupuje ohledně úhrady výživy a základních osobních potřeb. Smlouva o půjčce nikdy doložena nebyla. Žalobce přes opakované výzvy úřadu práce nesdělil informace, v jaké konkrétní výši a kdo mu tyto půjčky minimálně od března 2018 pravidelně každý měsíc poskytuje. Žalovaný ani úřad práce nehodnotí půjčku jako příjem, neboť z povahy věci vzniká závazek půjčené prostředky vrátit, žadatel o dávku musí ale správnímu orgánu věrohodným způsobem doložit, že se o půjčku skutečně jedná, jaké jsou podmínky splatnosti a další povinnosti z ní plynoucí. Tvrzená půjčka nebyla důvodem pro zamítnutí nároku na dávku. Dávka mimořádné okamžité pomoci nebyla žalobci přiznána, neboť ji žádal na pravidelnou platbu spojenou s bydlením, což z povahy věci není nezbytný jednorázový výdaj, a dále z důvodu, že náklady na bydlení již byly uhrazeny a žalobce nebyl schopen doložit, z jakých prostředků je uhradil. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

III. Replika žalobce

7. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že úřadu práce opakovaně sdělil, jakým způsobem si opatřil potřebné prostředky. Tvrzení žalovaného, že žalobce nebyl schopen doložit, z jakých prostředků byly uhrazeny náklady na bydlení, tak dle žalobce nemá oporu ve správním spise. Žalobce zdůraznil, že o mimořádnou pomoc požádal úřad práce až poté, co byla rozhodnutí o odejmutí opakujících se dávek zrušena soudem. Žalobce citoval z rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2019, č. j. X, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žalobcovy žádosti ze dne 23. 4. 2019: „*Taktéž v případě, kdy příjem osoby je takový, že nesplňuje podmínky nároku na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení,*

ale ocitne se v situaci, kterou je třeba řešit mimořádnou okamžitou pomocí, aby se neocitla v aktuálním stavu hmotné nouze, nelze přiznání mimořádné okamžité pomoci odmítat.“ Dle žalobce úřad práce nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
9. Soud vycházel z následně zjištěných skutečností. Zahájení řízení o dávku mimořádné okamžité pomoci předcházela řízení o odejmutí dávek pomoci v hmotné nouzi - příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení. Žádostí podanou dne 23. 4. 2019 žalobce požádal o dávku mimořádné okamžité pomoci, ve formuláři označil tři situace, o nichž má být rozhodováno. Konstatoval, že v důsledku dlouhodobé nezaměstnanosti a nesprávností při činnosti pracovníků úřadu práce zůstává i nadále bez prostředků na placení svých životních nákladů, bydlení a živobytí. Jako předpokládanou výši mimořádné okamžité pomoci uvedl částku 15 500 Kč. Usnesením ze dne 5. 6. 2019, č. j. X, bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno, neboť žalobce přes písemnou výzvu nedoložil požadované doklady a neodstranil vadu žádosti, kdy i přes poučení na formuláři označil tři typy mimořádné okamžité pomoci (nezbytný jednorázový výdaj, nezbytné nebo odůvodněné náklady a ohrožení osoby sociálním vyloučením). Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2019, č. j. X, bylo usnesení o zastavení řízení zrušeno. Žalovaný konstatoval, že žalobce zaslal dne 18. 5. 2019 opravený formulář Doklad o výši měsíčních příjmů včetně tří žádostí o okamžitou pomoc. Na těchto žádostech zaškrtl vždy jeden typ mimořádné okamžité pomoci. Žádosti jsou datovány dnem 23. 4. 2019, stejně jako původní žádost o mimořádnou okamžitou pomoc. Žalovaný měl za to, že žalobce tímto způsobem doplnil a opravil žádost ze dne 23. 4. 2019 a úřad práce měl k této skutečnosti přihlídnout. Výzvou ze dne 13. 9. 2019 úřad práce žalobce vyzval, aby se dostavil k opravě žádosti podané dne 15. 4. 2019 (pozn. soudu správně mělo být uvedeno 23. 4. 2019), a do 8 dnů od oznámení výzvy doložil ve výzvě uvedené údaje. Úřad práce mimo jiné požadoval, aby žalobce doložil, jakým způsobem si obstarává finanční prostředky na úhradu výživy, základních životních potřeb a bydlení. V případě půjčky byl žalobce vyzván k doložení smlouvy o půjčce a splátkového kalendáře. Výzva byla žalobci doručena dne 23. 9. 2019. Žalobce reagoval podáním ze dne 26. 9. 2019, v němž konstatoval, že výzva není splnitelná, neboť žádost o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ze dne 15. 4. 2019 byla dne 17. 4. 2019 vzata zpět a řízení o ní bylo následně zastaveno, veškeré ve výzvě požadované údaje a podklady má nadto úřad práce k dispozici. Žalobce odkazoval mimo jiné na podání ze dne 3. 7. 2019, v němž úřadu práce sdělil, že vklady na jeho účtu pocházejí z půjčky určené k zaplacení nájmu, stejným způsobem žalobce postupuje i ohledně úhrady výživy a základních osobních potřeb.
10. Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2019 úřad práce rozhodl podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi žalobci nepřiznat dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Rozhodnutí odůvodnil tím, že výdaje, na které žadatel

mimořádnou dávku požaduje, jsou již uhrazeny, žadatel nemá dluh na nákladech na bydlení, i bez výplaty dávek v hmotné nouzi si také zajistil prostředky na vlastní živobytí. Z toho dle úřadu práce vyplývá, že je i nadále schopen zajišťovat si potřebné prostředky jinou cestou. Dávka mimořádné okamžité pomoci je navíc dávkou nenárokovou, subsidiárního charakteru a je určena na neočekávané mimořádné výdaje, které žadatel nemohl předpokládat a není je schopen zvládnout vlastními silami či za pomoci rodiny nebo svého okolí. Úhrada nákladů na bydlení a výdaje na živobytí takovou neočekávanou nárazovou událostí rozhodně není.

11. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 11. 2019 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V jeho odůvodnění žalovaný nejprve uvedl, že ve výzvě ze dne 13. 9. 2019 je chybně uvedeno datum podání žádosti, dle č. j. žádosti i obsahu výzvy je však zřejmé, že jde o písařskou chybu. K požadavku úřadu práce na doložení údajů žalovaný konstatoval, že při podání nové žádosti požaduje úřad práce aktuální informace, neboť mohlo dojít ke změně rozhodných skutečností. Oprávněný byl i požadavek úřadu práce na objasnění získávání finančních prostředků, obzvláště za situace, kdy žalobce každý měsíc dokládá vklad na účet ve výši nájmu. Žalobce neosvědčil, jakým způsobem získává finanční prostředky na úhradu výživy, základních životních potřeb a nákladů bydlení. Z vyjádření úřadu práce vyplývá, že žalobce byl dlouhodobě příjemcem opakovaných dávek hmotné nouze, které mu byly odejmuty od února 2018 (doplatek na bydlení) a od března 2018 (příspěvek na živobytí). Po celou dobu od odejmutí opakovaných dávek hradí žalobce řádně náklady na bydlení a je schopen si zajistit i živobytí. Na opakované výzvy úřadu práce nesdělil, v jaké konkrétní výši a kdo mu tyto půjčky minimálně od března 2018 každý měsíc pravidelně poskytuje. Žalovaný dále uvedl, že dávka není nároková, proto je na uvážení úřadu práce, zda se v situaci vyžadující pomoc žadatel nachází a zda uzná účel dávky. S posouzením úřadu práce se žalovaný plně ztotožnil. Zdůraznil, že úhrada nákladů na bydlení není neočekávanou nárazovou událostí, jde o zcela běžné a pravidelné výdaje, které musí řešit každý a počítat s nimi.
12. Ve věci proběhlo dne 29. 7. 2020 ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zopakoval, že mu dávky k zajištění základních životních potřeb přestaly být úřadem práce bezdůvodně vypláceny. I s ohledem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ads 45/2016 a 1 Ads 137/2020 se proto rozhodl situaci řešit podáním žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc.
13. Žaloba směřuje proti rozhodnutí úřadu práce a žalovaného, jimiž žalobci nebyla přiznána jednorázová dávka mimořádné okamžité pomoci k jeho žádosti podané dne 23. 4. 2019 (doplněné a opravené dne 18. 5. 2019). Soud se proto nebude vyjadřovat k postupům úřadu práce, potažmo žalovaného, které se týkají jiných správních řízení, konkrétně řízení o odejmutí dávek hmotné nouze - příspěvku na živobytí či doplatku na bydlení.
14. Zákon o pomoci v hmotné nouzi zakotvuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob. První skupinou dávek jsou dávky měsíčně se opakující příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení (jenž navazuje na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení). Do druhé skupiny patří dávky jednorázové, označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci, kde zákon zakotvuje v podstatě 4 varianty této dávky (§ 36 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou

základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi, jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na něž vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem. K výplatě se přiznávají od prvního dne v měsíci, v němž bylo zahájeno řízení o dávku. K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky výše uvedené, lze pak z důvodů stanovených zákonem přiznat v případě mimořádných okolností ještě další jednorázovou dávku. Okamžitá mimořádná pomoc je však svojí povahou dávkou fakultativní (sporné je to pouze u dávky přiznávané z důvodu uvedeného v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi), závislou na správním uvážení správního orgánu, nárok na ni vzniká až samotným rozhodnutím o jejím přiznání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 88/2012-42, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

15. Právě rozhodnutí o této nenárokové jednorázové dávce k žádosti žalobce ze dne 23. 4. 2019 (doplněné a opravené dne 18. 5. 2019) je předmětem soudního přezkumu. Nejprve se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jaké skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, na základě jakých důkazů tak učinil, jak se vypořádal s námitkami a návrhy účastníka řízení, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, podle kterých právních norem rozhodoval a proč. Rozhodnutí odvolacího orgánu se považuje za nepřezkoumatelné také tehdy, jestliže z něj není zřejmé, jak se vypořádal s odvolacími námitkami účastníka řízení. Současně ale platí, že argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání, k rozhodnutím nepřehledným, nesrozumitelným. Ačkoliv je podle § 68 odst. 3 správního řádu povinností správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Správní orgán na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje svůj odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen odvolací argument v odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13).
16. Soud má za to, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné není a je z něj seznatelné, jaké důvody žalovaného vedly k potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí úřadu práce. S odvolacími námitkami, které směřovaly do podstaty věci, tedy samotného nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci, se žalovaný vypořádal dostatečně.
17. Pro posouzení žaloby jsou relevantní následující ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle § 36 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi platí, že nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má mj. osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi. Podle § 2 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky
 - a) k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo

dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu, nebo

b) na úhradu nákladů spojených s pořízením nebo opravou nezbytných základních předmětů dlouhodobé potřeby, nebo

c) na úhradu odůvodněných nákladů souvisejících se vzděláním nebo zájmovou činností nezaopatřeného dítěte a na zajištění nezbytných činností souvisejících se sociálně-právní ochranou dětí.

18. Z žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci ze dne 23. 4. 2019 (doplněné a opravené dne 18. 5. 2019) vyplývá, že žalobce o ni požádal z důvodu potřeby zajistit úhradu životních nákladů, bydlení a živobytí.

19. Jak bylo uvedeno shora, k úhradě základních životních nákladů včetně nákladů na bydlení osobám v hmotné nouzi však zásadně slouží opakující se dávky hmotné nouze (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení). Ke shodnému účelu nemůže být přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci. A to ani tehdy, pokud by snad opakující se dávky hmotné nouze nebyly žadateli v rozporu se zákonem vypláceny. Důvody, pro které žalobce požadoval dávku mimořádné okamžité pomoci, se tudíž míjí s účelem, pro který je tento typ jednorázové dávky mimořádné okamžité pomoci zákonem o pomoci v hmotné nouzi upraven (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 88/2012-42; shodně též rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 60 Ad 4/2018-35). Ani z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 1 Ads 45/2016-20 či ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Ads 137/2020-28, citovaných žalobcem, nelze dovodit opak. V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud s odkazem na stávající judikaturu zdůraznil, že dávka okamžité mimořádné pomoci má hradit výdaje „*jednorázové a v podstatě nahodilé*“. Dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu výdaje očekávaného a pravidelného lze dle citovaných rozsudků přiznat jen ve zcela výjimečných případech, pokud to odůvodňují konkrétní okolnosti na straně žadatele.

20. V posuzovaném případě však správní orgány správně vycházely z toho, že dle zákona o pomoci v hmotné nouzi je pomoc poskytována na základě principu subsidiarity, tj. zásadně jen tehdy, pokud žadatelé nejsou schopni ani při vynaložení veškerého úsilí, jež lze po nich spravedlivě požadovat, zajistit si své potřeby sami. Správní orgány obou stupňů proto nepochybily, pokud vzaly v úvahu skutečnost, že po celou dobu od odejmutí opakovaných dávek hradí žalobce řádně náklady na bydlení a je schopen si zajistit i živobytí. Své tvrzení o půjčkách žalobce nijak neprokázal. Nepředložil smlouvu o půjčce, ani nesdělil, kdo a v jaké výši mu tyto půjčky minimálně od března 2018 pravidelně každý měsíc poskytuje. Soud zdůrazňuje, že mimořádná okamžitá pomoc jako dávka pomoci v hmotné nouzi není založena na principu zajištění životního optima jednotlivce, nýbrž na poskytnutí nezbytně nutné finanční pomoci pro překonání určité tíživé sociální situace (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 3 Ads 84/2012-48, publ. pod č. 2904/2013 Sb. NSS).

21. Soud tedy uzavírá, že úřad práce a žalovaný při vydání přezkoumávaných rozhodnutí zákon o hmotné nouzi neporušili. Případná dílčí procesní pochybení nemohla mít na zákonnost přezkoumávaných rozhodnutí žádný vliv.

V. Závěr krajského soudu a náklady řízení

22. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
24. V souzené věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec 29. července 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně